

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Una auditoria del país

Hem de fer examen de consciència

Hem estat dos mesos i mig tancats a casa, tenim l'economia panxa enlaire per molt que el ministeri de Finances ho vulgui amagar i moltes famílies continuen angoixades.

I anem seguint, aquí caic i allí m'aixeco, en l'àmbit sanitari.

El Govern d'Andorra, com molts altres governs d'Europa, va parar el país, el món, amb decrets i lleis.

Aquesta decisió de confinar el país, seguint el solc traçat per la Xina, es va adoptar sota el senyal d'una sensació molt compartida en la crisi: la por.

La por política de perdre el tren, d'espifiar-la, d'estar desfats amb una societat imprevisible que els governs no acaben d'entendre.

Diguem-ho clar: la decisió de confinar la van prendre enmig del pànic, sense una veritable reflexió, per dissimular el fet que no es disposava de mitjans suficients per encarar la crisi: mascaretes, tests, llits de reanimació.

I també cal dir que la lògica de la imitació també hi va ser: no podíem pas fer menys que els veïns.

Les setmanes i els mesos han passat. Sortosament sembla que la situació sanitària està més tranquil·la, tot i que no podem baixar la guàrdia, i cal plantejar-se seriosament que el país pateix unes contradiccions estructurals, en l'economia i en les institucions, que caldrà encarar i resoldre si es vol aconseguir el redreçament i el progrés.

La ciutadania no sap on ens

dirigim, després del diluvi d'enganys i escandaloses contradiccions que hem patit les darreres setmanes: del contracte "digital" amb l'assessor pluridisciplinari amic del ministre d'Economia al conte de la lletera de l'adhesió gairebé de franc al Fons Monetari Internacional passant pel desgavell de l'administració de justícia, la comunicació cloroform del Govern intenta que el poble no pugui destriar el gra de la palla.

Tenim una urgent necessitat d'un examen de consciència,

La crisi és l'ocasió de posar a prova la voluntat col·lectiva de refer el país

d'una auditoria de país, de les seves debilitats i forteses, però també de les seves tares, dels seus punts febles.

La crisi enorme que se'ns ha abrigat al damunt pot i ha de ser l'ocasió de fer la provatura, de posar a prova, la nostra voluntat col·lectiva de fer, de refer, el país.

Les andorranes i els andorrans haurem de parar d'explicar-nos rondalles i sopars de duro i caldrà mirar les coses com són, sense embolcalls encisadors.

Certament, com diria Inzerilli, estem en una societat complexa, però que vol ser administrada des del simplisme populista. I això no pot donar bon resultat.

I em sembla que comença a

haver-hi una sensació majoritària que hi ha coses que s'han de mirar amb els ulls ben oberts.

Les diferències han d'ésser capaces de confluïr en propostes col·lectives d'ample espectre, estables, al servei de tots. La crisi és global i ens afecta a tots. La resposta ha de rebutjar visions estretes, protagonismes excloents. S'han de buscar plantejaments transversals.

Hem de fer política amb una visió a mitjà i llarg termini, no ens podem deixar emportar per les conjuntures més immediates.

Si volem ser grans hem de pensar i si volem anar lluny, hem de mirar lluny.

Encara que fins avui les estadístiques oficials només ho reflecteixin parcialment, el pitjor dels efectes de la pandèmia ha estat i serà el seu impacte negatiu sobre l'ocupació, i amb ell, sobre la distribució de la renda. I això ampliarà la bretxa de la desigualtat, aquesta que el ministeri d'Economia no sap o no vol veure.

No voler reconèixer que la societat andorrana ha tornat, tensament dividida, a les dues Andorres, que van a velocitat diferent, és no voler veure el que molesta.

Venen temps difícils per a tothom. Per als treballadors en pitjor situació, perquè el futur laboral és més incert i precari; i per a les empreses, perquè una part d'elles no sobreviuran.

D'aquesta mena de prova de veritat podrien néixer noves possibilitats de futur. Cal ser inventiu, imaginatiu i valent.